עין כשפב גר מצוה

לאוין פו טוש"ם או"ה ס" המג סעיף א:

ג במיי׳ שם פיג הלכה

רבינו הננאל

אביו ארבע שנאסר שכו שרבריחם דבר קבלה ודברי ברבי דברי תורה והאמר מר אין הכרעת שלישית מכרע אמר ר' יוחנן ספי שמועה אמרוה מפי דני זכריה ושלאכי: וד' האי ז"ל היה אוסר בקבלה כי אינה הכרעה אלא בזמן ששנים חלוקים ואחר סכריע כאחר סהן שנסצאו שנים ואחד מכריע והלכה כרבים אבל בומו שאומר חצי דכרי זה וחצי דכרי זה אין זה מכריע סעם שלישי רוא ולפיכך כשאמר ר' ישמעאל בבית תעשה וילוף כב"ה בשדה תשתפך הכל שלישית היא זו ואין הכרעה שלישי מכרע': ועוד אמר ר' יוסי בר חנינא מחלוקת שנפלה לפתות ממאה רפחון טבאה דקא פסדי הולין לנסרי אבל נפלה למאה הולין דלא פסדי להו להולין דהא תרומה לדברי חכל עולה לאחר ומאה דברי הכל תרד ותפמא יממאנה 5227 ותניא חבי דתניא חבית שנשברה בנת העליונה ותחתיה מאה לר' יהושע שאם יכול להציל רביעית בשהרה ומקשינן והא ר' יהושע ורנא היה צריך עכשיו להנדות לר'אליעור שלא יסמא ביד והיכי קתני דר' אליעזר הוא שכודה לר' יהושע ואמר רב פפא אפיך ואיםר סודה ר׳ ידנישע לר׳ אליעור. רר הווא בריה דרכ שנבו שמא ותוכו שדור אתוריו במשקה הזכי ואינו ואונו וידיו מהלרין

אין הכרעת שלישית מכרעת. פ"ה הואיל ולא הזכירו בית קלה א מיי פ"ב מסל שמאי ובית הלל בית ושדה א"כ סעמא אחרינא הוא ולא א ב מיי פ"א שהלכות משות החלה ולר"י נראה אמ"י דטעמא דבים שמאי משום תהלה ... המו הלכה ' . סמב משום תקלה ולר"י נראה אע"ג דטעמא דבית שמאי משום תקלה לא חשיב הכרעה לפי שלא גילו הראשונים דעתן לחלק בין בית

ילו הרחשונים דענן מיין בי, לקדה קלא הזכירו בדבריהם אחד בית ב [ג] מיי פ"ג שם לקדה קלא הזכירו בדבריהם אחד בית ב כלכה יא עוש"ע א"ם ואחד קדה וכן פ"ה לעיל *גבי ר"ג כליה מש"ע א"ם ואחד קדה וכן פ"ה לעיל *גבי ר"ג [דף ואחד שדה וכן פ"ה לעיל *גבי ר"ג יב.] לאו מכריע הוא וההיא דקולי מטלכיות בין מן המוכן ובין שלא מן המוכן בין מן המוכן ובין שנח מן המוכן "ה מושיע או'ח סיי ממא דברי ר"א ר' יהושע אומר בין המ"ג ס"א וסיי המס מן המוכן ובין שלא מן המוכן טהור ר"ע אומר מן המוכן שמא שלא מן המוכן טהור וחשיב ליה בפ'כירה(שבת למ: ושם)הכרעה שהרי גילו ר'אליעזר ור' יהושע דשייך לחלק בין מן המוכן לאכרועי על ב"ה ווה ובין שלא מן המוכן וההיא דפ׳ כילד מברכין (ברכות מג:) דקאמר ב"ש שלישי מברעת השמועה מברכים על השמן וקאמר ר"ג אלי בפ'ראשית הנותנא ה' מברכים על השמן וקאמר ר"ג אלי מברכין (ברכות מג:) דקאמר ב"ש אכריע שמן זכינו לריהו וזכינו לסיכתו ישמעאל בר' יוםי סשום הדם לריחו זכינו לסיכתו לא זכינו וארבע צאן תחה השה וקאמר רבי יוחנן הלכה כדברי הניא אפר רבי אלפלא הרוחם דברי תורה המכריע לחו משום דמכריע גמול ודברי הרו הרים וה דתימא ניגזור דילמא נגע גבו בתרומה קמ"ל: הוא אלא מפרש ונותן טעם לדבריו ותדע דאי מכריע הוא למה הולרך שלפסוק הלכה כמותו הא כבר א"ר ציוחנן בפרק כירה הלכה כדברי המכרים וק"ק לפו׳ זה דהכל מאי

הדרן עלך אור לארבעה עשר

לכת למ:) ארבי עקיבא ור"ח פי'

הכרעת שלישית דור שלישי דהיינו

בל שעה . עבר זמנו חסור בהנאה . ואסור למכור ואם כב"ש אמרו לו הברעה מכר דמיו מותרין דחין תופס את דמיו כדתכן בפ"ב דקדושין (דף נו:) מכרן וקידש בדמיהן מקודשת:

ליבוא מתניתין דלא כר' יהודה. "אף לפי המסקנא לא אתיא כר' יהודה אלא הכי קאמר לימא מתכי' דלא כר' יהודה אלא כר' מאיר ומסיק דכר' מאיר נמי לא אתי: השמעינן חיה משום דמלנעה לה . ואין עובר משום בל יטמין דבל יטמין נפקא לן מלא פסאין פודה ר' אליעור ימלא ואין זה מלוי כיון שאין ידוע היכן הוה וכן משמע בפ"ק (דף ו:) יציל ואם לא הרד היכן הוה וכן משמע בפ"ק (דף ו:) דפריך וכי משכחת לה ליבעלה משמע דכל כמה דלא משכחת לה משמע דכל כמה דלא משכחת לה עבר בבל יראה הק' רשב"א היכי שרי להאכיל לחיה שדרכה להממין הא תכן בפ"ק (דף ס:) מה שמשייר יניחנו בלינעא כדי שלא תטול חולדה בפניו ויהא לריך בדיקה אחריו וכ"ש שאסור ליתן בפניהם וים לחלק בין חיה לחולדה המגדלים תפירותבא בבא להציל בבתיםדההיה לא מלנעא כולי האי כמו חולדה הטומנת בחורים ובסדקין: מהי דתימא

רבי

אין הכרעת שלישית מכרעת אמר ר' יוסי בר' חנינא "מחלוקת שנפלה לפחות ממאה סאה חולין ממאין אבל נפלה למאה חולין ממאין דברי הכל תרד ותשמא ואל ישמאנה ביד תניא נמי הכי חבית שנשברה בגת העליונה ותחתיה מאה חולין ממאין מודה רבי אליעזר לרבי יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית במהרה יציל ואם לאו תרד ותממא ואל יממאנה ביד האי מודה רבי אליעזר לרבי יהושע מודה רבי יהושע לר' אליעזר מיבעי ליה אמר רבא איפוך רב הונא בריה דרב יהושע אמר לעולם לא תיפוך הכא במאי עסקינן בכלי שתוכו מהור וגבו ממא מהו

הדרן עלך אור לארבעה עשר

כל שעה יָשמותר לאכול מאכיל לבהמה לחיה ולעופות ומוכר לנכרי ומותר בהנאתו עבר זמנו אסור בהנאתו ולא באיריא הכרעה שלישית שאין הכרעה יסיק בו תנור וכירים *ר' יהודה אומר אין ב תיפוק ליה דהכרעת תלמיד לאו ש הכרעה היא כדאמר בפ' כירה ביעור חמץ אלא שריפה [י] וחכמים אומרים *אף מפרר וזורה לרוח או ממיל לים: גמ׳ כל שעה שמותר לאכול מאכיל הא כל שעה ב הכרעת תלמיד כדאמר בפ' כירה*: שאינו מותר לאכול אינו מאכיל לימא מתני׳ דלא כר' יהודה דאי ר' יהודה הא איכא חמש דאינו אוכל ומאכיל *דתגן ר' מאיר אומר אוכלין כל חמש ושורפין בתחלת שש רבי יהודה אומר אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש ושורפין בתחלת שש ואלא מאי ר' מאיר היא האי כל 'שעה *שמותר לאכול מאכיל כל שעה שאוכל מאביל מיבעי ליה אמר רבה בר עולא מתניתין רבן גמליאל היא לדוקייא אינטריך דתידוק האונשיג "דתנן רבן גמליאל אומר חולין נאבלין כל משעה שאינו מותר לאכול אינו מותר "ב" ארבע תרומה כל חמש ושורפיז בתחלת שש והכי קאמר כל שעה שמותר לאכול כהן בתרומה ישראל מאכיל חולין לבהמה לחיה ולעופות למה לי למיתנא בהמה למה לי למיתנא חיה צריכא דאי תנא בהמה דאי משיירא חזי לה אבל חיה דאי משיירא קמצנעא לה אימא לא ואי תנא חיה משום דאי משיירא מיהת מצנעא אבל בהמה זימנין דמשיירא ולא מסיק אדעתיה וקאי עליה בבל יראה ובבל ימצא אימא לא צריכא עופות ל״ל איידי דתגא בהמה וחיה תנא נמי עופות: ומוכרו לנכרי: פשימא לאפוקי מהאי תגא

דרכן להלניע: ופי מנפ פיה . הוה אמיכא היא עדיפא משום דאי משיירא מלנעא לה "ולא עבר עליה בבל יראה: ולפו אדעסיה לבעלו: קודם. רקשר עליה בבל יראה. פי' אם לא ביעלו והוא הדין דהוה אליפור להפעל בבלי שיבו אהפסח דקסברי מלוה עליו לבערו מן העולם ולא שיהא קיים: מלי למימר דילמא אתי למיכל מיניה:

מין הכרשה שלישים מכרשה . דעת שלישית היה זו שבית שמחי ובית הגל גא הזכירו לגלות דעתם דניהוי חיישינן לתקלה כלל דתי הוו אמרו הכי ב"ש אומרים בין בבית בין בשדה חבל תשפך (ה) וב"ה אומרים בין בבית בין בשדה תיעשה זילוף ואתה בא

להכריע ולומר בבית כב"ה בשדה כבית שמאי הויא הכרעה אבל השתא דלא הזכירו בית ושדה טעמא אחרינא [ב"ק קשו.] הוא ולאו משום תקלה ור' ישמעאל חייש לתקלה והיינו תנאי : מסלוקם . ר' אליעזר ור' יהושע שנפלה לפחות ממאה חולין טמאים שיש בגת התחתונה פחות ממאה חולין שמאים דאין תרומה בטילה בהן ופסדי לגמרי דתרומה לריך אחד ומאה לבטלה אבל היו בתחתונה מאה חולין מאה הביות כמו זו של תרומה דברי הכל לא יטמאה ביד הואיל ולא פסדי חוליו דתרומה עולה בהן וחזו בימי טומאה כדמעיקרא לזר: מודה ר' פלישור כו׳. קס"ד אמסקנא קאי אאם לאו דהא פלוגתייהו באם לאו הוא ולהכי פריך מודה ר' יהושע דאמר לעיל יטמאנה ביד לר' אליעזר דאמר לא יטמאנה ביד מיבעי ליה למיתני : לשיל יג. בכלי שפוכו שהור וגבו שמא . והאי מודה לאן אסיפא קאי אלא ארישא דקתני אם יכול להליל רביעית בטהרה יציל ואפי׳ כלי זה שהוא בא להליל רביעית זו בתוכו תוכו טהור [ברב אופם וגבו טמא ואשמעינן ליה לר' אליעזר בהרא"ם ניתא דאמר אל ישמאנה ביד מודה הוא מג'א רים דמותר להליל בזה ולא חיישיכן דילמא סימן המה]: כגע גבו בתרומה ומטמה לה בידים ובכלי שנטמא במשקין דטומאתן לפיל ד: יא: דרבכן היא דמשכחת לה כדתניא כלי שנטמאו אחוריו במשקין אחוריו טמאין תוכו או אוגט או אזט או ידיו מהורין:

הדרן עלך אור לארבעה עשר

משיירם סזי ליה . שאין דרכה להלניע

אבל היה כגון חולדה וכמיה וחתול

ל שעה שמוסר נמכול ממכיל . הב"ה להחכיל : ולמ יסיק בו סגור וכירים. בגמרא פריך פשיטא הא נמי הנאה סיח: בַבְי כל שפה שמוכל ממכיל משפך מכנ מבעי ליה . אבל השתא דנקט לה : 0"31 בתרי לישני משמע דאתרי גברי קאי -3 (P) (B-והא ליכא למימר דהכי קאמר כל שעה שמותר לאכול מן התורה מאכיל

השים אפילו מדרבנן ותיתוקם אליבא דר׳ בתום׳ לימא. אף לפי יהודה דהא איכא שם דמותר לאכול לוף לפי סמסקנא . עי' מיר דף כ' ע"ב תד"ם מן התורה ואסור להאכיל לדברי הכל: אלא הכי קאמר כל שעה. שיש היתר לשום אדם לאכול מאכיל אף האסור לאכול לבהמתו כו': בהמה אי

*דתניא ב"ש אומרים לא ימכור אדם חמצו

לנכרי אא"כ יודע בו שיכלה קודם פסה וב"ה

אומרים יכל שעה שמותר לאכול מותר למכור

ולעיל יב: לקמן כז:]

(ה) רש"י ד"ה אין הכרעת וכו' בין בשדה

בליון